

Szentivánéji álom

*Sápadt arcán véres maszk,
Rovarok lepték el az égboltot.
Kiüssza saját tükröképét a mocsárból.*

Csont előtt virradat

*Hideg késsel kettészeli a látóhatárt.
Fakul, vékonyul a seb az égen.
Az átok rég beteljesült:
Az utolsó férfi is meghalt, az asszonyok megöregedtek.
Nincs éjszaka és nincs nappal — örök szürkület van.
Egy didérgő madárijesztő virraszt az égen.*

VERESS GERZSON

Az elfuserált piramis

Kányádi Sándornak

*Anyát, hont, nyelvet, arcot, nemzedéket
— édes béklyót? billogként viselt éket? —
mást-másmilyent már nem választhatok.*

Glaciális históriánkban én így vagyok konok.

*Nem perelem vissza a múltat,
s nem ragozgatom jövő időben
a fényárban fényükvesztett igéket:
édes béklyót? billogként viselt éket?*

*Köröttem hősök futnak meg a bronzból,
márványból, fából...
A történelem menekül magából.*

*A jelent kérem számon magamon:
a részesek-részvényesek jogán.
Mert gránátalma függ a körtefán.
Fejünk, fejed, fejem — szívünk fölött,
s a táj,
a szunnyadásba öltözött, hűnyász,
még retteg kiharsogni a tavasz
rügypattanásig feszült himnuszát.*

Mekkora egy korszak feszítvolsága,
meddig lapít még Fáraónia?
Meddig, hogy minden kardalt-éneket
egyszólamúvá kell hangolnia?

E jelent kérem számon magamon:
a részesek-részvényesek jogán.

Ládd: gránátalma érik körtefán!

...Csak fájsz nekem, hasonult nemzedékem,
s magam is sajkok, amiért nem vádlok,
amiért értetek föltörpülök
egy-egy versben, s t ő l ü k leóriáslok.

A leghetedik évszak

Szakács Enikőnek

Kiáltlak! — madarakna robban:
az ég csupa csókarepezs.
Szerelmünket kibiztosítom:
véghelyzetek évada ez...

A csőre töltött puska-létben
felhúzott kakasú idő
sor(s)olt mellém a szenvedésben,
s ládd, iker-végzetünk kinő,
kitüntet kölcsönös sebekkel
e csókbogáncsos itt-velem,
búvunk dideregni egymásba
meddig-idejű teleken
s szakadt oroszlán(?)körmeimet
élesítném érdes falon:
kettőnk egymásnak megtörténte
már kötelező hatalom.

Józan életűvé szerettél!
— s vagyok diadalittasan,
felcsillantottad: egy igének
végtelen ragozása van,
s hogy kristályrácsaink ízzása
leg-eken túl fokozható...
— dereng a bennső szemhatáron
a negyedik dimenzió.

Aláaknázott tájamon jársz.
Életveszélyes itt, velem.
Ez már a leghetedik évszak:
harmincon túl a szerelem.